

1

Het doet pijn. Alles doet pijn. Het licht in mijn ogen, de dreun in mijn hoofd. Er zit een ijzergeur in mijn neus en mijn handen zijn plakkerig van het bloed.

‘Leonora?’

De stem bereikt me door een mist van pijn. Ik probeer mijn hoofd te schudden, want mijn lippen willen het woord niet vormen.

‘Leonora, je bent veilig. Je ligt in het ziekenhuis. We nemen je mee om een scan te maken.’

Het is een vrouw die luid en duidelijk spreekt. Haar stem doet pijn aan mijn oren.

‘Moeten we iemand voor je bellen?’

Weer probeer ik mijn hoofd te schudden.

‘Niet met je hoofd bewegen,’ zegt ze. ‘Je hebt hersenletsel.’

‘Nora,’ fluister ik.

‘Wil je dat we Nora voor je bellen? Wie is Nora?’

‘Ik... mijn naam.’

‘Goed, Nora. Probeer je te ontspannen. Het doet geen pijn.’

Maar het doet wel pijn. Alles doet pijn.

Wat is er gebeurd?

Wat heb ik gedaan?

2

Bij het wakker worden wist ik meteen dat het een dag was om te gaan hardlopen in het park, mijn langste afstand van vijftien kilometer. De herfstzon die door de rotan jaloezieën viel wierp een warme gloed op mijn dekbedovertrek. Ik snoof de geur op van de regen die die nacht was gevallen en zag dat de bladeren van de plataan in de straat beneden goudbruin kleurden aan de puntjes. Ik rekte me uit en bleef nog een tijdje liggen luisteren naar het zachte verkeersgedruis en het tikken van de radiator, tot ik me bewust was van elke spier in mijn lijf. Ik verheugde me op de dag die voor me lag.

Ik begin mijn ochtend altijd op dezelfde manier. Misschien is dat typisch iets voor mensen die alleen wonen – je kunt makkelijker een vast ritme aanhouden, er zijn geen verstoringen van buitenaf, je hebt geen huisgenoten die het laatste restje melk opdrinken of een kat die een haarbal uitbraakt op het tapijt. Je weet dat de etenswaren die 's avonds in je kast staan er de volgende morgen nog zijn. Je bent je eigen baas.

Of misschien komt het doordat ik thuis werk. Anders dan bij een negen-tot-vijfbaan op kantoor, lijken de dagen thuis al gauw naadloos in elkaar over te vloeien. Als je niet uitkijkt, zit je om vijf uur 's middags nog steeds in je kamerjas en heb je, op de postbode na, de

hele dag niemand gesproken. Er zijn zelfs dagen waarop ik geen menselijke stem hoor, behalve op de radio. En weet je wat? Ik vind het nog fijn ook. In veel opzichten is het een ideale situatie voor een schrijver. Je bent alleen met de stemmen van je personages in je hoofd, die in de stilte soms levensecht lijken. Maar dat wil niet automatisch zeggen dat het ook een gezonde situatie is. Vandaar dat het belangrijk is om een vaste routine te hebben; dat geeft houvast en voorkomt dat werk- en weekenddagen te veel op elkaar gaan lijken.

Mijn dag begint als volgt: om klokslag halfzeven slaat de verwarming aan en word ik wakker van het geluid van de boiler. Ik kijk op mijn telefoon – alleen om te checken of de wereld die nacht niet is vergaan – en blijf nog een tijdje liggen luisteren naar de geluiden in huis.

Om zeven uur zet ik mijn radio aan – vooraf afgestemd op *Today Programme* op Radio 4 – en schakel het koffieapparaat in, waarin ik de avond ervoor al een filter (precies goed gevouwen), water en koffie (Carte Noire snelfiltermaling) heb gedaan. Een klein appartement heeft zo zijn voordelen. Een daarvan is dat ik vanuit mijn bed bij de koelkast en het koffiezetapparaat kan.

Tegen de tijd dat ik het belangrijkste nieuws heb doorgenomen, is de koffie meestal doorgelopen. Ik hijs mezelf overeind, onder mijn warme dekbed vandaan, en geniet van mijn koffie (met een klein scheutje melk) en een sneetje geroosterd brood met Bonne Maman-frambozenjam (zonder boter; niet vanwege de calorieën, maar omdat ik de combinatie van boter met jam niet lekker vind).

Wat ik daarna doe, hangt af van het weer. Als het regent, of als ik geen zin heb om te gaan hardlopen, ga ik douchen, mijn mail checken en aan het werk.

Maar dit was een prachtige dag, en ik popelde om naar buiten te gaan, door de vochtige bladeren te rennen en de wind in mijn gezicht te voelen. Douchen kon wel wachten tot na het hardlopen.

Snel trok ik een T-shirt, een legging en sokken aan, stak mijn voeten in de hardloopschoenen die al klaarstonden bij de voordeur en jogde de drie trappen af naar beneden, de wereld in.

Nadat ik nat bezweet en slap van vermoeidheid was thuisgekomen, nam ik tijdens een lange douche in gedachten mijn to-dolijstje voor die dag door. Ik moest online boodschappen doen, want er was bijna geen eten meer in huis. Ik moest de opmerkingen van mijn uitgever op mijn manuscript verwerken; ik had beloofd het deze week terug te sturen, maar was er nog niet eens aan begonnen. En ik moest de e-mails lezen die via het contactformulier van mijn website waren binnengekomen. Het was tijden geleden dat ik dat had gedaan, aangezien ik het bleef uitstellen. Uiteraard zou er veel spam tussen zitten – wat je ook doet om je ertegen te wapenen, er glippen altijd wel een aantal ongewenste berichten tussendoor. Maar soms zitten er nuttige e-mails bij, zoals een verzoek om een flaptekst of een recensie-exemplaar. Een heel enkele keer zitten er ook berichten van lezers bij. Meestal schrijven mensen me omdat ze mijn boek mooi vinden, al is het een paar keer voorgekomen dat ik te horen kreeg dat ik een verschrikkelijk mens ben. Maar zelfs bij vriendelijke mails blijft het iets ongemakkelijks hebben wanneer een onbekende commentaar levert op jouw intieme gedachten – alsof je iemands mening leest over je dagboek. Ik vraag me af of ik daar ooit aan zal wennen, hoelang ik ook blijf schrijven. Misschien is dat deels de reden dat ik me er altijd toe moet zetten.

Toen ik eenmaal aangekleed was, startte ik mijn laptop op en klikte langzaam door de lijst met e-mails, die ik al doende verwijderde. Viagra. Een e-mail die beweerde hét geheim te kennen om ‘uw vrouw te kunnen bevredigen’. Russische schatjes.

En toen...

Aan: Melanie Cho; kate.derby.02@DPW.gsi.gov.uk; T Deauxma;
Kimayo, Liz; info@LNshaw.co.uk; Maria Tatibouet; Iris P.
Westaway; Kate Owens; smurphy@shoutlinemedia.com; Nina
da Souza; French, Chris
Van: Florence Clay
Onderwerp: Clares vrijgezellenfeest!

Clare? Ik kende geen Clare, behalve...

Mijn hart begon sneller te kloppen. Die Clare kon het niet zijn. Ik had haar tien jaar geleden voor het laatst gezien.

Heel even bleef mijn vinger besluiteloos boven de deletetoets hangen. Toen klikte ik de e-mail open.

Hallo allemaal!

Voor degenen die mij niet kennen: mijn naam is Flo en ik ben Clares beste studievriendin. Ik ben ook haar – roffel, roffel – eerste bruidsmeisje! Vandaar dat ik naar aloud gebruik haar VRIJGEZELLENFEEST mag organiseren!

Ik heb met Clare overlegd, en het zal niemand verbazen dat ze beslist geen rubberen penissen en roze boa's wil. Vandaar dat we iets subtielers gaan doen: een weekendje weg naar haar favoriete plek in Northumberland, in de buurt van de universiteit – al kan ik niet beloven dat er niet stiekem een paar stoute spelletjes op het programma staan!

Clare heeft gekozen voor het weekend van 14 tot en met 16 november. Ik weet dat het HEEL kort dag is, maar we hadden weinig keus i.v.m. verplichtingen op ons werk, de kerstperiode, enzovoort. Laat alsjeblieft z.s.m. weten of je komt!

Groeten en een dikke kus. Ik hoop alle oude en nieuwe vriendinnen gauw te ontmoeten!

Flo xxx

Met een ongemakkelijke frons staarde ik naar het scherm terwijl ik probeerde uit te vogelen wat dit te betekenen kon hebben.

Daarna keek ik weer naar de namen van de geadresseerden. Er stond er één tussen die ik kende: Nina da Souza.

Dat gaf de doorslag. Het moest wel Clare Cavendish zijn. Het kon niemand anders zijn. En ik wist – of beter, ik meende me te herinneren – dat ze in Durham was gaan studeren. Of was het toch Newcastle? Dat verklaarde het uitje naar Northumberland.

Maar waarom? Waarom had Clare Cavendish me uitgenodigd voor haar vrijgezellenfeest?

Of was er sprake van een vergissing? Had Flo Clares adresboekje geplunderd en een uitnodiging gestuurd aan alle mensen die ze kon vinden?

Maar het waren maar twaalf mensen... dan kon het toch geen vergissing zijn dat ik ook was gevraagd?

Met een onbestemd gevoel in mijn maag staarde ik naar het scherm, alsof de antwoorden op mijn vragen te vinden waren in de pixels. Ik wenste bijna dat ik de mail ongelezen had verwijderd.

Onrustig sprong ik op van mijn stoel, beende naar de deur en toen weer terug naar mijn bureau, waar ik opnieuw naar het scherm staarde.

Clare Cavendish. Waarom ik? Waarom nu?

Ik kon het natuurlijk niet aan Flo vragen.

Er was maar één iemand die het zou kunnen weten.

Ik ging weer zitten en voor ik van gedachten kon veranderen, begon ik een e-mail te typen.

Aan: Nina da Souza

Van: Nora Shaw

Onderwerp: Vrijgezellenfeest?

Lieve N, hopelijk gaat alles goed met je. Eerlijk gezegd was ik nogal verbaasd toen ik ons allebei op de geadresseerdenlijst van die mail over Clares vrijgezellenfeest zag staan. Ga jij? xx

En toen wachtte ik op een reactie.

De daaropvolgende dagen stortte ik me op mijn werk. Ik probeerde niet meer aan het vrijgezellenfeest te denken, maar hoe hard ik me ook concentreerde op de gedetailleerde feedback van mijn uitgever, Florence' mailtje bleef me dwarszitten, als een blaas op het puntje van je tong of een haakje aan je nagel waar je niet van af kunt blijven. En ook al werd de e-mail steeds verder naar beneden geduwd in mijn postvak, ik wist dat hij er was, met het vlaggetje als stilzwijgend verwijt, waardoor de onbeantwoorde vragen in mijn achterhoofd bleven sluimeren.

Reageer alsjeblieft, smeekte ik Nina in gedachten, terwijl ik hardliep in het park, mijn avondeten klaarmaakte, of gewoon afwezig in het niets staarde. Ik overwoog haar te bellen, maar ik wist niet precies wat ik hoopte dat ze zou zeggen.

Totdat ik een paar dagen later tijdens het ontbijt door mijn Twitertijdlijn scrolde en het e-mailicoontje zag oplichten.

Het bleek een mailtje van Nina.

Ik nam een flinke slok koffie, haalde diep adem en klikte de mail open.

Van: Nina da Souza

Aan: Nora Shaw

Onderwerp: Re: Vrijgezellenfeest?

Gast! Dat is lang geleden! Ik lees je e-mail nu pas, want ik had deze week nachtdienst in het ziekenhuis. Eerlijk gezegd heb ik helemaal geen zin in dat vrijgezellenweekend. Ik heb de uitnodiging voor de trouwerij al een tijdje binnen, maar ik hoopte stiekem dat ik niet naar het vrijgezellenfeest hoefde. Ga jij? Zullen we afspreken dat als ik ga, jij ook gaat? Nx

Starend naar het scherm dronk ik van mijn koffie. Mijn vinger hing al boven 'Beantwoorden', maar ik twijfelde. Ik had gehoopt dat Nina's mail antwoord zou geven op de vragen die in mijn hoofd steeds grotere vormen hadden aangenomen. Tenminste, op een paar van

die vragen. Wanneer was de bruiloft? Waarom was ik wel uitgenodigd voor het vrijgezellenfeest, maar niet voor de trouwerij? En wie was de bruidegom?

Hoi, weet jij toevallig... begon ik, maar ik wiste het meteen weer. Als ik er zonder omwegen naar zou vragen, gaf ik toe dat ik geen idee had hoe de vork in de steel zat. En ik geef niet graag toe dat ik iets niet weet; daar ben ik te trots voor. Bovendien vind ik het vervelend om meteen op achterstand te staan.

Terwijl ik me douchte en aankleedde, probeerde ik het feest uit mijn hoofd te zetten, maar toen ik later weer mijn e-mail checkte, had ik twee nieuwe berichten in mijn postvak.

De eerste mail bevatte een verontschuldigend 'helaas' van een van Clares vriendinnen, die zei dat ze naar een familieverjaardag moest.

De tweede mail was van Flo. Deze keer had ze een verzoek om leesbevestiging aan haar bericht toegevoegd.

Aan: info@lnshaw.co.uk

Van: Florence Clay

Onderwerp: Re: Clares vrijgezellenfeest!

Lieve Lee,

Het spijt me dat ik je lastigval, maar ik vroeg me af of je mijn mailtje van een paar dagen geleden wel hebt ontvangen? Ik weet dat je Clare al jaren niet gezien hebt, maar ze hoopt zo dat je van de partij zult zijn. Ze heeft het vaak over je, en ik kan je verzekeren dat ze het heel vervelend vindt dat jullie sinds de middelbare school geen contact meer hebben gehad. Wat de reden daarvan is, weet ik niet, maar ze zou het geweldig vinden als je naar het feest komt. Zeg alsjeblieft ja! Als jij erbij bent, kan het weekend voor haar niet meer stuk.

Flo xxx

Ik zou me geveleid moeten voelen – Clare die me er zo graag bij wilde hebben en Flo die zoveel moeite had gedaan om me op te sporen – maar ik voelde alleen maar ergernis over het feit dat ze me lastigviel en ook nog eens mijn privacy schond door om een leesbevestiging te vragen. Ik voelde me gecontroleerd, bespioneerd bijna.

Ik klikte de mail weg en opende het document waaraan ik de vorige dag had gewerkt. Maar hoe hard ik ook probeerde me erin te verdiepen, Flo's woorden bleven als een echo door mijn hoofd galmen. *Wat de reden daarvan is, weet ik niet.* Ze klonk als een dreinend kind. Nee, dacht ik bitter. Je hebt gelijk, dat weet je niet. Bemoei je er dan ook niet mee.

Ik had mezelf beloofd nooit meer terug te gaan.

Nina was anders. Nina woonde in Londen, in de wijk Hackney, waar we elkaar eens in de zoveel tijd tegen het lijf liepen. Ik sprak haar nog net zo regelmatig als toen ik in Reading woonde.

Maar Clare maakte deel uit van het verleden, en dat wilde ik graag zo houden.

Tegelijk knaagde mijn geweten.

Clare was lange tijd mijn vriendin geweest. Mijn beste vriendin zelfs. En toch was ik vertrokken zonder ooit nog achterom te kijken. Ik had zelfs geen telefoonnummer achtergelaten. En dat noemde zich een vriendin?

Rusteloos stond ik op, en omdat ik niets beters te doen wist, zette ik nog een kop koffie. Terwijl het koffieapparaat siste en pruttelde, dacht ik nagelbijtend terug aan de tien jaar die verstreken was sinds ik haar voor het laatst had gezien. Toen het water eindelijk was doorgelopen, schonk ik mezelf een kopje in en liep ermee terug naar mijn bureau. Maar in plaats van weer aan het werk te gaan, opende ik Google en typte *Clare Cavendish Facebook* in de zoekbalk.

Er bleken heel wat Clare Cavendishes te zijn, en tegen de tijd dat ik al scrollend door de eindeloze lijst foto's een Clare had gevonden die wel eens de Clare zou kunnen zijn die ik zocht, was mijn koffie koud. De profielfoto toonde een stel in Doctor Who-kostuums. Hoewel het gezicht van het meisje niet goed te zien was door de wilde rode pruik

die ze droeg, werd mijn aandacht getrokken door de manier waarop ze haar hoofd lachend in haar nek gooide. De jongen was verkleed als Matt Smith, compleet met kuif, hoornen bril en vlinderdas. Ik vergrootte de foto en tuurde lange tijd naar de gelaatstrekken van het meisje onder de rode haarslierten. Hoe langer ik keek, hoe meer ik ervan overtuigd raakte dat het inderdaad Clare was. De man kende ik niet, dat wist ik zeker.

Ik klikte op 'Info'. Onder 'Gemeenschappelijke vrienden' stond Nina da Souza. Het was Clare, geen twijfel mogelijk. En onder het kopje 'Relatie' stond: *Heeft een relatie met William Pilgrim*. Ik bekeek de jongen nog eens goed. De naam kwam me op de een of andere manier bekend voor. Was het iemand van de middelbare school? Maar de enige William in ons jaar heette Will Miles. *Pilgrim*. Ik herinnerde me geen jongen met de naam Pilgrim. Ik klikte op zijn profielfoto, maar het bleek een anoniem plaatje van een halfvol glas bier.

Ik ging weer naar Clares foto en dacht na over mijn volgende stap. Flo's woorden schoten me te binnen: *Ze hoopt zo dat je van de partij zult zijn. Ze heeft het vaak over je.*

Mijn hart kromp ineen. Voelde ik me schuldig?

Ik was vertrokken zonder ooit nog achterom te kijken. Ik verkeerde destijds in een shocktoestand, en labiel als ik was, had ik al moeite genoeg gehad om de ene voet voor de andere te zetten en door te gaan met mijn leven. Ik wilde het verleden vergeten.

Zelfbehoud – meer kon ik niet opbrengen. Ik stond mezelf niet toe na te denken over het leven dat ik had achtergelaten.

Vanaf de foto keek Clare me flirterig aan vanonder de rode pruik, en even meende ik een smekende, verwijtende blik in haar ogen te zien.

Mijn gedachten dwaalden af naar vroeger. Ik herinnerde me haar diepe keellach, de briefjes die ze aan me doorgaf in de klas, haar fantastische gevoel voor humor. Alleen al door in een volle kamer op je af te stappen, kon ze je het gevoel geven dat je de belangrijkste persoon op aarde was.

Ik herinnerde me dat ik een keer bij haar logeerde toen ik een jaar

of zes was, en in haar slaapkamer op de grond lag te luisteren naar het zacht spinnende geluid van haar ademhaling. Het was mijn eerste nacht weg van huis. Ik had een nachtmerrie gehad en in bed geplast, en Clare... Clare had me een knuffel gegeven, me haar eigen teddybeer toegestopt en schone lakens uit de linnenkast gepakt. Het natte beddengoed had ze in de wasmand gedaan.

Toen ik haar moeder op de overloop met een slaperige stem hoorde vragen wat er aan de hand was, had Clare meteen haar antwoord klaar gehad: 'Ik heb per ongeluk mijn glas melk omgestoten, mam. Lees bed was kletsnat.'

Even voelde ik me weer het angstige meisje van twintig jaar geleden, en ik rook de geuren in de slaapkamer alsof het gisteren was: de zurige geur van onze slaapadem, het zoete aroma van de badparels in het glazen potje op de vensterbank, de frisse geur van schoon beddengoed.

'Niet verder vertellen, hè?' fluisterde ik tegen haar toen we de schone lakens aan het instoppen waren.

Ze schudde haar hoofd. 'Natuurlijk niet.'

Ze hield woord.

Ik zat nog steeds achter mijn computer toen een zachte 'ping' me uit mijn mijmeringen haalde. Er was een nieuw bericht binnengekomen. Het bleek een mail van Nina. *Oké, wat doen we? Flo zit me in de nek. Gaan we nu samen naar dat feest of niet? Nx*

Ik stond op en begon te ijsberen. Bij de gedachte aan de stommiteit die ik op het punt stond te begaan, begonnen mijn vingers te tintelen. Snel liep ik terug naar mijn computer en voor ik van gedachten kon veranderen, typte ik: *Oké. Deal. xx*

Nog geen uur later had ik een reactie van Nina. *Wauw! Begrijp me niet verkeerd, maar ik ben stomverbaasd. Of beter gezegd: blij verrast. Het gaat dus door! En nu niet op het laatste moment afzeggen, hè? Vergeet niet dat ik arts ben. Ik weet minstens drie manieren om je te vermoorden zonder een spoor achter te laten. Nx*

Ik haalde diep adem, opende Flo's eerste e-mail en begon een reactie te typen:

Hoi Florence (Flo?),

Ik ben graag van de partij. Wil je Clare bedanken dat ze aan me heeft gedacht? Ik zie ernaar uit iedereen in Northumberland te ontmoeten en bij te praten met Clare.

Hartelijke groet, Nora (maar Clare kent me nog als Lee)

PS Wil je dit e-mailadres gebruiken voor eventuele updates?
Het andere adres check ik niet regelmatig.

Daarna stroomden de e-mails binnen. Via 'Allen beantwoorden' kwamen talloze afmeldingen binnen, want het was helaas 'te kort dag'. *Ik ben dat weekend weg... Het spijt me heel erg, maar ik moet werken... Herdenkingsdienst met de familie...* (Nina: *De volgende die via 'Allen beantwoorden' reageert, krijgt ook een herdenkingsdienst.*) *Helaas ben ik snorkelen in Cornwall! (Nina: Snorkelen? In november? Kan ze geen betere smoes verzinnen? Als ik geweten had dat de lat zo laag lag, had ik gezegd dat ik vastzat in een mijn in Chili.)*

Nog meer werkverplichtingen. Nog meer verlovingsen. En daartussen ook nog een paar mensen die aangaven wél te komen.

Uiteindelijk stond vast wie erbij zouden zijn: Clare, Flo, Melanie, Tom (Nina's reactie aan mij: ???), Nina en ikzelf.

Slechts zes personen. Dat leek me weinig voor iemand die zo populair was als Clare. Tenminste, voor iemand die zo populair was als toen ze op de middelbare school zat. Aan de andere kant was het inderdaad wel heel kort dag.

Had ze me daarom uitgenodigd? Omdat ze wist dat er anders te weinig mensen op haar vrijgezellenfeest zouden komen? Maar dat was niets voor Clare, tenminste niet voor de Clare die ik van vroeger kende. De Clare van vroeger zou alleen mensen hebben uitgenodigd die ze leuk vond en er zo'n exclusieve draai aan hebben gegeven dat slechts een handjevol vriendinnen van de partij mocht zijn.

Ik duwde de herinneringen weg en verborg ze onder een deken

van routine. Maar ze bleven opduiken – onder het hardlopen, midden in de nacht, op momenten dat ik er niet op bedacht was.

Waarom, Clare? Waarom nu?